

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Akad. mal. a soch. M. T.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. J. H., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **J. S.**, bývajúcemu v D., zastúpenému JUDr. M. A., advokátom so sídlom v B., **o vydanie veci**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 37 C 86/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 27. októbra 2010 sp. zn. 24 Co 64/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 77,29 € do rúk JUDr. M. A., advokáta so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 28. októbra 2009 č.k. 37 C 86/2007-101 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydat' jej do 3 dní motorové vozidlo zn. T. (ďalej len „motorové vozidlo“). Žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že v rámci privatizácie podniku Ž. staviteľstvo nadobudol JUDr. Ing. D. Ď., stavebno-obchodná firma A. v apríli 1992 vlastníctvo motorového vozidla. JUDr. Ing. D. Ď., stavebno-obchodná firma A. sa v novembri 1992 stala spoločníčkou Ž. A., s.r.o., do majetku ktorej vložila časť podniku Ž. staviteľstvo. Vo februári 1996 bol na spoločnosť Ž. A., s.r.o. vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J. J., ktorý v júni 2004 uzavrel so žalovaným zmluvu o predaji motorového vozidla za 60 000 Sk. Podľa technického preukazu boli ako držitelia motorového vozidla postupne vedení: Ž. staviteľstvo, š.p., JUDr. Ing. D. Ď., stavebno-obchodná firma A., žalobkyňa, JUDr. J. J. a napokon žalovaný. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvého

stupňa k záveru, že motorové vozidlo bolo vo vlastníctve úpadcu, správca konkurznej podstaty bol oprávnený s motorovým vozidlom nakladať a motorové vozidlo prešlo z vlastníctva úpadcu do vlastníctva žalovaného. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že motorové vozidlo nadobudla v apríli 2003 kúpnu zmluvou uzatvorenou s JUDr. Ing. D. Ď., stavebno-obchodnou firmou A., súd dospel k záveru, že táto kúpna zmluva nemôže byť platný právny úkon, lebo predávajúci už v čase jej urobenia (vzhľadom na konkurz vyhlásený v roku 1996) nebol oprávnený s motorovým vozidlom nakladať. Súd prvého stupňa žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa v danom skutkovom a právnom rámci nepreukázala, že je vlastníčkou motorového vozidla.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave rozsudkom z 27. októbra 2010 sp. zn. 24 Co 64/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že je vlastníčkou motorového vozidla. Údaje zapísané v technickom preukaze, v ktorom je žalobkyňa vedená ako užívateľka motorového vozidla, majú len evidenčný charakter o držiteľovi (nie vlastníkovi). Dokazovaním bolo preukázané, že vlastníkom je žalovaný. Aj podľa záveru odvolacieho súdu bolo motorové vozidlo súčasťou nepeňažného vkladu JUDr. Ing. D. Ď., stavebno-obchodnej firmy A. do spoločnosti Ž. A., s.r.o. Správca konkurznej podstaty tohto úpadcu platne previedol vlastníctvo motorového vozidla na žalovaného. Odvolanie teda smeruje proti vecne správne rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom uviedla, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Na výzvu súdu, aby sa vyjadrila, či súhlasí s konaním bez jej prítomnosti, totiž odpovedala záporne. Pokiaľ odvolací súd napriek tomu vec prejednal a rozhodol bez jej účasti, došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd jej odňal možnosť pred súdom konať tiež tým, že jej nedoručil vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu, ktorým napadla prvostupňový rozsudok. Odvolací súd porušil princíp kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd ani neupovedomil žalobkyňu, že 27. októbra 2010 vyhlási rozsudok. V ďalšej časti dovolania žalobkyňa uviedla viacero dôvodov, z ktorých vyvodila svoj názor, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie

je vecne správny (žalobkyňa je nielen manželkou JUDr. Ing. D. Ď., ale aj bezpodielovou spoluvlastníčkou motorového vozidla; žalovaný nemá riadny doklad o nadobudnutí vlastníctva motorového vozidla, k prevodu ktorého nemohlo dôjsť z dôvodu, že nedošlo k jeho prevzatiu a odovzdaniu). Dôkazom, že nikdy nedošlo k vneseniu motorového vozidla ako nepeňažného vkladu do spoločnosti Ž. A., s.r.o. je aj v súčasnosti výpis z obchodného registra. Odvolací súd pri rozhodovaní vzal na zreteľ rozhodnutia súdov (Mestského súdu v Bratislave sp. zn. 22 Cb/1996 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 170/1996) bez toho, aby na ich zohľadnenie bol daný primeraný dôvod. Odvolací súd porušil zákon, lebo sa neriadil rozsahom a dôvodmi opísanými v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p., ktorými bol viazaný a tieto nevyhodnotil, čo malo za následok porušenie § 213 ods. 3 O.s.p. Je pravdou, že pri prevode hnutelných vecí nemusí byť uzavretá písomná zmluva, k prevodu sa ale vyžaduje odovzdanie a prevzatie hnutelnej veci. Súd prvého stupňa nevykonal všetky žalobkyňou navrhované dôkazy a nevykonal ani dokazovanie, ktorým by „odôvodnil oprávnenosť svojho rozhodnutia, ktoré odôvodnil iba poukazom na rozsudky súdov (viď vyššie), ktoré ani pri voľnej úvahe nemohol vyhodnotiť ako rozsudky, ktoré by boli spôsobilé na prevod hnutelných alebo nehnuteľných vecí a to preto, lebo ich výroky (§ 159 ods. 2 O.s.p.) nikdy neboli a nebudú takými výroky, na základe ktorých by bolo možné realizovať prevod vlastníctva k hnutelným alebo nehnuteľným veciam“. V ďalšom uviedla, že „odvolací súd nevykonal ani ďalšie doplnenie dokazovania podľa § 213 ods. 4 a 5 O.s.p., čo znamená, že ani odvolací súd sa nezapodieval 'nevyvrátil dôkazy' nami navrhnuté v odvolaní, napr. aj to, že rozsudok č. 2 Obo 170/96 je rozsudkom 'nulitným', lebo žaloba proti vlastníkovi bola vzatá späť a súd konanie zastavil“. Podľa názoru dovolateľky rozhodol odvolací súd nesprávne aj o trovách odvolacieho konania. Z týchto dôvodov žiadala žalobkyňa zrušiť tak rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Uplatnila tiež náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu označil napadnutý rozsudok za vecne správny. Žiadal neopodstatnené dovolanie žalobkyne zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal

najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie žalobkyne nevykazuje znaky rozsudkov, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Procesná prípustnosť jej dovolania z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobkyňou podané dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo vecné nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní niektorej z procesných väd ako

dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v zmysle § 237 O.s.p., nie je významný subjektívny názor účastníka o výskyte procesnej vady, ale len zistenie, že v konaní k takej vade skutočne došlo.

1. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Pred predložením spisu odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní súd prvého stupňa vyzval žalobkyňu (21. januára 2010), aby sa vyjadrila, či súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania; žalobkyňa s tým vyslovila nesúhlas (č.l. 149 a 151 spisu).

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd nariadi odvolacie pojednávanie alebo toto pojednávanie nenariadi, rozhoduje súd, pričom nie je viazaný návrhom účastníka na nariadenie pojednávania ani nesúhlasom účastníka s rozhodnutím o odvolaní bez nariadenia pojednávania.

Z dovolaniami napadnutého rozhodnutia vyplýva, že a/ odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a dospel k názoru, že vzhľadom na to nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania, c/ so zreteľom na povahu prejednáwanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by nariadenie odvolacieho pojednávania vyžadoval dôležitý verejný záujem.

Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 27. októbra 2010 (č.l. 164 spisu) vyplýva, že odvolací súd 27. októbra 2010 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia ústneho pojednávania. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje

rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný – účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. (viď „zoznam vecí, v ktorých Krajský súd v Trnave rozhoduje bez nariadenia pojednávania“ založený v spise na č.l. 165).

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľky konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jej námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2. Podľa názoru žalobkyne jej odvolací súd odňal možnosť pred súdom konať tiež tým, že jej nedoručil vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu, ktorým napadla prvostupňový rozsudok. Odvolací súd tým údajne porušil princíp kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý súdny proces.

Dovolací súd nepovažuje uvedenú námietku za opodstatnenú.

Je pravdou, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (*mutatis mutandis* I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať súdom (I. ÚS 156/07).

Zároveň ale Ústavný súd Slovenskej republiky pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie z 20. decembra 2010 sp. zn. IV. ÚS 462/2010, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky akcentoval, že prvostupňový súd má zákonnú povinnosť doručiť odvolanie bezodkladne ostatným účastníkom konania,

a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, má povinnosť vyzvať účastníkov konania, aby sa k odvolaniu vyjadrili; iná povinnosť mu z Občianskeho súdneho poriadku (§ 209a ods. 1 O.s.p. a ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva. Z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva ani povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania spätne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku, avšak pokiaľ ide o odvolacie konanie uskutočňované bez nariadenia ústneho pojednávania, *malo by byť* vyjadrenie k opravnému prostriedku poskytnuté na zaujatie stanoviska druhému účastníkovi konania.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka konania *by malo byť* poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Podľa názoru dovolacieho súdu by takýto pohľad mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak popiera samotný zmysel právnej úpravy). Z týchto dôvodov dovolací súd v ďalšom vychádzal z názoru, že odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu.

Dovolací súd vzal na zreteľ individuálne okolnosti prejednávanej veci a pristúpil k skúmaniu, či vyjadrenie žalovaného malo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne druhej procesnej strane (žalobkyni) bolo v preskúmvanej veci právne irelevantné, lebo predmetné vyjadrenie – ako vyplýva zo spisu – nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o opravnom prostriedku žalobkyne. V odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku sa vyjadrenie žalovaného k odvolaniu nespomína a ani z jeho jednotlivých obsahových častí nevyplýva, že by odvolací súd k prijatiu jeho záverov viedlo vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne.

3. Z hľadiska obsahového v časti dovolania, v ktorej žalobkyňa tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je vecne správny (lebo je bezpodielovou spoluvlastníčkou motorového vozidla, žalovaný nemá riadny doklad o nadobudnutí vlastníctva motorového vozidla, pri jeho prevode nedošlo k prevzatiu a odovzdaniu, motorové vozidlo netvorilo nikdy nepeňažný vklad do majetku spoločnosti Ž. A., s.r.o., odvolací súd bez právneho základu vzal pri rozhodovaní na zreteľ niektoré rozhodnutia súdov), ide o námietku žalobkyne, ktorá sa týka údajne neúplne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozhodovacia prax odvolacieho súdu nepovažuje neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení za procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd založí svoje rozhodnutie na neúplných alebo nesprávnych skutkových zisteniach, môže ísť o vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; takáto vada je prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý ale úspešne možno uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní – sama vada tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladá.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); samo nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Z vyššie uvedeného vyplýva, ak by aj prípadne rozsudok odvolacieho súdu nebol založený na správnych alebo úplných skutkových podkladoch a spočíval by na nesprávnom právnom posúdení veci, nezakladalo by to prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

4. Bližšie nevyvetlená dovolacia námietka žalobkyne, že „odvolací súd porušil zákon, lebo sa neriadil rozsahom a dôvodmi opísanými v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p., ktorými bol viazaný a tieto nevyhodnotil“ má podľa žalobkyne za následok porušenie § 213 ods. 3 O.s.p.

(podľa všetkého mala dovolateľka na mysli tzv. inú vadu konania). Sama tzv. iná vada konania, i keby mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípustnosť dovolania nezakladá.

5. Dovolateľka vytýka súdu prvého stupňa, že nevykonala všetky žalobkyňou navrhované dôkazy a nevykonala ani dokazovanie, ktorým by „odôvodnil oprávnenosť svojho rozhodnutia, ktoré odôvodnil iba poukazom na rozsudky súdov, ktoré ani pri voľnej úvahe nemohol vyhodnotiť ako rozsudky, ktoré by boli spôsobilé na prevod hnutel'ných alebo nehnuteľných vecí a to preto, lebo ich výroky (§ 159 ods. 2 O.s.p.) nikdy neboli a nebudú takými výroky, na základe ktorých by bolo možné realizovať prevod vlastníctva k hnutel'ným alebo nehnuteľným veciam“.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonala všetky navrhované dôkazy alebo vykonala iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalobkyňou navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu jej možnosti konať pred súdom.

Pre úplnosť treba dodať, že ani nesúhlas dovolateľky s tým, ako súdy vyhodnotili vykonané dôkazy nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj R 42/1993).

6. Pokiaľ dovolateľka namieta, že odvolací súd rozhodol nesprávne o trovách odvolacieho konania, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku

odvolacieho súdu o trovách konania (majúcemu vždy povahu uznesenia – vid' § 167 ods. 1 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jej dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a trovy tohto konania vyčíslil vo výške zodpovedajúcej odmene za 2 úkony právnej služby. Dovolací súd mu v súlade so zaužívanou praxou priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene za 1 úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu z 10. januára 2011 vypracované advokátom, ktorý žalovaného zastupoval už v konaní na súdoch nižších stupňov. Dovolací súd vychádzal z § 11 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania v celkovej výške 77,29 € [57,00 € (tarifná odmena) + 7,41 € (režijný paušál) + 12,88 € (20 % DPH)].

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková